

Vogelverdelging of Vogelbescherming? (*Een woord tot het Nederlandsche Volk*). — Te oordeelen naar tal van courantenberichten, wordt er in den laatsten tijd ook in ons land een heilige oorlog gepredikt, een oorlog tegen de vogels. Vreest men dan werkelijk, dat de schepselen ons het brood uit den mond zullen nemen? Zeker, een gedeelte van onze inlandische vogels behoort tot de zaadeters, voedt zich voor een meer of minder groot deel met zaden. Maar dat wil nog niet zeggen, dat die dieren leven van wat wij niet kunnen missen. Onkruid levert ook zaad en gewoonlijk niet weinig. Weet men wel, dat die onkruidzaden juist zoo gezocht zijn door de vogels? Zelfs de musschen, die bij het rijpen van den oogst schadelijk kunnen optreden, bewijzen ons het overig deel van het jaar weer goede diensten door het vernietigen van onkruiden en... van insecten.

Geen middel wordt versmaad, waar het gaat tegen de vogels. Het nooit genoeg te vertoeien premiestelsel (één cent voor elke musch gewoonlijk) heft den kop weer op en zelfs wil men zijn toevlucht nemen tot vergif.

Weet men, welke gevolgen deze middelen zullen hebben? Dat naast de musschen tal van andere vogelsoorten gevangen of vergiftigd zullen worden. Ons volk weet nog betrekkelijk weinig van vogels, kent ternauwernood het onderscheid tusschen musschen en leeuweriken. En wie, die vergiftigd voer neerstrooit, is er van verzekerd, dat alleen musschen er op af zullen komen?

Inderdaad, onze voedselvoorziening vraagt de grootste mogelijke zorg en wij dienen de zaak goed onder de oogen te zien. Een eerste vereischte is, dat wij onze vrienden en onze vijanden weten te onderscheiden. Onze vijanden — wie zou het tegen kunnen spreken? — zijn in de eerste plaats de onkruiden en veel meer nog de insecten. De vijanden van onze vijanden evenwel dienen wij te vriend te houden en als zoodanig mogen wij de vogels wel in bescherming nemen. Want het is een eeuwenlange oorlog tusschen de vogels en de insecten en dat laatstgenoemde, ondanks hun fabelachtig snelle vermenigvuldiging, de wereld nog niet voor zich veroverd hebben, hebben wij in niet geringe mate aan de vogels te danken.

Let er op, hoe spreeuwen naar de hoogst schadelijke emelten zoeken, hoe lijsters en merels jacht maken op slakken, hoe de meezen onze boomen en struiken zuiveren van insecteneieren en de rol, die de vogels in de natuur te vervullen hebben, zal U volkomen duidelijk zijn.

Geen vogelverdelging dus, maar hoog de vogelbescherming!

Geef den hotenbroeders nestplaats — de nestkastjes zijn gelukkig nog goedkoop —, zorgt voor versch drinkwater, want zonder water geen vogels en laat geen afval verloren gaan, dat den vogels van dienst zou kunnen zijn in den harden wintertijd.

Maar bovenal, waakt voor het leven der vogels, groot en klein; zorgt dat onze helpers op al uw eigendommen volkomen veilig zijn en geeft aan geen enkelen vogelvanger vergunning Uwe bezittingen te betreden. Uw oogst zal er des te grooter om zijn.

Insectenschade staat ons te wachten; de vogelstand is aanmerkelijk afgenomen in den vorigen winter en het grasland, dat allerwegen gescheurd wordt, wemelt van emelten en van ritnaalden.

Laat die schade zoo gering mogelijk zijn!

Laat ieder het voor oogen houden: Vogelbescherming is insectenverdelging,

Amsterdam.

Het Hoofdbestuur der

Nederlandsche Vereeniging tot Bescherming van Vogels.

Groote Gele Kwikstaart. — Eerst heden kreeg ik afl. 3 van *D. L. N.* in handen (in een leesgezelschap). Daarin draagt u een »wandelaar« op (blz. 118) uit te zien naar den Grooten Gelen Kwikstaart, die vermoedelijk hier broeden zou. Welnu, in den zomer van 1917 broedde een paar van dezen vogel bij Borculo in een boschje aan de Berkel. Opmerkelijk was de weinige schuwheid dezer vogels. Ze kwamen verscheiden malen daags op het hek voor ons huis (aan de Berkel gelegen) zitten.

In hetzelfde nummer schrijft de heer Dorsman over »kraaienslimheid«. Ik kan u mededeelen, dat tijdens den hoogen waterstand voor eenige weken de kraaien herhaaldelijk mollen uit den grond ophaalden, en die dan van een hoogte telkens op den grond lieten vallen, blijkbaar om de dieren te doden. De mollen waren door den hoogen grondwaterstand en overstromingen zeker noodzaak, zich dicht naar de oppervlakte te begeven.

Borculo.

G. TH. BOUHUYS.

De Kleine Alk. — Op den 1sten Kerstdag is in het dorp Grijskerk een Kleine Alk (Alle alle) gevangen. Waarschijnlijk is de vogel door het slechte weer hierheen gekomen. Ondanks zorgvuldige verpleging stierf het diertje reeds den volgenden dag. Naar Dr. E. D. van Oort ons mededeelde, zijn dezen winter vele voorwerpen van deze soort in ons land geobserveerd.

Grijskerk.

Gebrs. FEITSMA.